

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 534/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2016 v senáte predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Daliborom Kuciaňom, Nitrianska 5, Piešťany, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 155/2014 z 20. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED] (spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 Co 155/2014 z 20. mája 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia vystupujú v procesnom postavení odporcov v konaní vedenom Okresným súdom Piešťany (ďalej len „okresný súd“), ktorý rozsudkom sp. zn. 7 C 178/2008 zo 4. novembra 2013 zaviazal sťažovateľov zaplatiť spoločne a nerozdielne [REDAKOVANÉ] ako navrhovateľovi (ďalej len „navrhovateľ“) sumu 5 187,58 € s príslušenstvom.

3. Na základe sťažovateľmi podaného odvolania krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správny. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 7 Cdo 1364/2015 z 23. júna 2016 dovolanie podané z dôvodu namietaného porušenia § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) odmietol.

4. Sťažovatelia uviedli, že uvedenému súdnemu konaniu predchádzalo, že „v roku 1994 došlo k požiaru bytového domu [REDAKOVANÉ], pri ktorom zhorela strecha bytového domu. Pôvodný zámer správcu bytového domu [REDAKOVANÉ], právneho predchodcu navrhovateľa vybudovať na zhorenej streche nový byt, stroskotal v dôsledku nedostatku finančných prostriedkov potrebných na výstavbu bytu.

V januári 1996 právny predchodca navrhovateľa inzerátom v lokálnej tlači ponúkol prípadným záujemcom možnosť dostavby tohto bytu, doručená ponuka sťažovateľa 1/ bola Mestom Piešťany akceptovaná (primátor bol s celou situáciou podrobne oboznámený, ako i právny predchodca navrhovateľa) a z uvedeného dôvodu bola preto uzatvorená predmetná nájomná zmluva, v zmysle ktorej mal sťažovateľ 1/ dokončiť z vlastných prostriedkov rozostavaný byt a po kolaudácii bytu sa mal stať jeho nájomcom, čo sa však, ako bude ďalej zrejmé, nestalo.

Sťažovateľ 1/ vynaložil preukázateľne do dostavby finančné prostriedky v celkovej výške 78.118,30 € a pomohol tak mestu (navrhovateľovi ako právnemu nástupcovi) havarijnú situáciu vyriešiť a predísť tak hroziacim škodám na zdraví a majetku obyvateľov

mesta. Právny predchodca navrhovateľa listom zo dňa 24.06.1996 zn. 1097/96 z dôvodov nedostatku finančných prostriedkov na strane Mesta Piešťany na opravu a rekonštrukciu tejto stavby, pričom rekonštruovať túto bolo nevyhnutné z dôvodu hroziacej škody, požiadal primátora o súhlas s prenájmom strešnej nadstavby s odporcom I/, ktorý stavbu dokončí aj finančne zabezpečí. Primátor Mesta Piešťany takýto súhlas dal dňa 24. 06. 1996 a v tento deň bola aj predmetná nájomná zmluva uzatvorená. Tu uvádzame, že právny nástupca prevzal rozhodnutím Mestského zastupiteľstva zo dňa 11.06.1999 všetky práva a povinnosti za svojho právneho predchodcu vrátane predmetného listu a tohto sa nemôže zbaviť. Všetky listiny sú súčasťou spisu Okresného súdu Piešťany, 7C/178/2008. “.

5. Okresný súd pri riešení predbežnej otázky platnosti Zmluvy o nájme bytu č. 1/1996 z 24. júna 1996 (ďalej len „zmluva o nájme“) uzatvorenej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a sťažovateľom dospel k záveru, že táto je absolútne neplatná, pretože ide o právny úkon, ktorý odporuje zákonu a rovnako aj Zásadám hospodárenia s majetkom mesta Piešťany, keďže táto bola uzatvorená bez súhlasu Mestského zastupiteľstva mesta Piešťany.

6. Podľa sťažovateľov všeobecné súdy konajúce v tejto veci opierajú neplatnosť nájomnej zmluvy o zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o majetku obcí“), ktorý neobsahuje ustanovenie o tom, že prípadné konanie štatutárneho orgánu spoločnosti, ktorá spravuje majetok obce, znamená absolútnu neplatnosť právneho úkonu, a teda neplatnosť uvedenej nájomnej zmluvy. Rovnako ani „Zásady hospodárenia s majetkom mesta Piešťany“ neobsahujú ustanovenie o tom, že ak štatutár mestského podniku prenajme nehnuteľný majetok mesta bez súhlasu mestskej rady, prípadne mestského zastupiteľstva, spôsobuje tento fakt absolútnu neplatnosť takého úkonu a tieto ani nemajú povahu všeobecne záväzného predpisu. Preto v tomto prípade štatutárny orgán mestského podniku platne uzavrel nájomnú zmluvu č. 1/1996 so sťažovateľom a ak by aj prekročil rozsah svojich právomocí, aj keď konal so súhlasom primátora, tento exces štatutárneho orgánu právneho predchodcu navrhovateľa nemožno vykladať v neprospech sťažovateľov. Podľa ich názoru ak by aj uvedené konanie spôsobilo neplatnosť predmetnej zmluvy, bola by táto relatívne neplatná, a to z dôvodu, že sa z nej

plnilo neskutočne dlhú dobu, a najmä z dôvodu na strane právneho predchodcu navrhovateľa, ktorý sa nemôže neplatnosti dovolávať. Z týchto dôvodov sťažovatelia považujú zmluvu o nájme za platnú a rozhodnutie súdov za vecne a právne nesprávne. Na základe uvedeného nie je možné od sťažovateľov požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia.

7. Obidva všeobecné súdy podľa sťažovateľov pri rozhodovaní v tejto veci vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia a nedostatočne a neúplne zistili skutkový stav, keďže odignorovali návrhy sťažovateľov na vykonanie dokazovania výsluchmi svedkov pána [REDAKOVANÉ] a pána [REDAKOVANÉ], ktorí by potvrdili pravdivosť sťažovateľmi tvrdených skutočností a súčasne nevyžiadali dokumentáciu od mesta Piešťany. Nevykonaním a neodôvodneným zamietnutím návrhov na vykonanie dôkazov bola sťažovateľom odňatá možnosť konať pred súdom, teda možnosť uplatňovať a brániť svoje práva.

8. Sťažovatelia namietali, že pokiaľ sa v súdnom konaní jedna strana ako právny nástupca domáha neplatnosti právneho úkonu, ktorého platnosť nespochybnil ani jej právny predchodca a ani Mestské zastupiteľstvo mesta Piešťany, ktoré rozhodlo o založení navrhovateľa, je jej konanie rozporné s § 3 Občianskeho zákonníka.

9. Podľa sťažovateľov v prípade, ak by zmluva o nájme bola neplatná (čo sťažovatelia popierajú), žiaden z účastníkov konania sa nemôže úspešne domáhať vrátenia poskytnutého plnenia bez toho, aby sám vrátil plnenie, ktoré podľa zmluvy prijal. Sťažovatelia v dobrej viere pomohli mestu Piešťany ako zriaďovateľovi právneho predchodcu navrhovateľa, ako i navrhovateľa, keď investovali do poškodeného a na užívanie nevhodného domu vlastné finančné prostriedky, ktoré mali byť protihodnotou pokojného užívania predmetného bytu na základe nájomnej zmluvy. Sťažovatelia na rozdiel od navrhovateľa z nájomnej zmluvy plnili, avšak navrhovateľ sa v rozpore s dobrými mravmi domáha vydania bezdôvodného obohatenia, pričom práve on sa bezdôvodne obohatil a užíva a berie úžitky od iných nájomcov, resp. vlastníkov bytov bytového domu po zhodnotení tejto nehnuteľnosti sťažovateľmi.

10. Sťažovatelia trvajú na tom, že navrhovateľ nemá v súdnom konaní aktívnu legitimáciu, pretože vlastníkom predmetných nehnuteľností bolo a je stále mesto Piešťany, a len to sa môže domáhať či už vypratania, nájomného alebo vydania bezdôvodného obohatenia.

11. Poukazujúc na uvedené skutočnosti považujú sťažovatelia napadnuté rozhodnutie, ako aj prvostupňové rozhodnutie za neakceptovateľné, neudržateľné a arbitrárne, ktorými bolo navrhovateľovi v rozpore so zákonom a na základe nesprávne zisteného skutkového stavu priznané právo vychádzajúc z nesprávneho posúdenia platnosti nájomnej zmluvy.

12. Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd o ich sťažnosti takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, základné právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 20. 05. 2015, č. k. 24 Co/155/2014-233 porušené.

II. Ústavný súd SR rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 20. 05. 2015, č. k. 24 Co/155/2014-233 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci.

III. Krajský súd v Trnave je povinný sťažovateľom uhradiť trovy právneho zastúpenia... v sume 463,32 € k rukám advokáta JUDr. Dalibora Kuciaňa, Nitrianska č. 5, 921 01 Piešťany, na jeho účet č. [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

15. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa

všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

17. Z argumentácie sťažovateľov vyplýva, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým boli sťažovatelia zviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 5 187,58 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, ako aj náhradu iných trov konania, považujú za arbitrárne, ústavne neudržateľné a neakceptovateľné rozhodnutie vychádzajúce z nesprávne a nedostatočne zisteného skutkového stavu, ako aj nesprávneho právneho posúdenia. Skutkový stav bol podľa sťažovateľov zistený neúplne, pretože okresný súd odmietol vykonať nimi navrhované dôkazy, čím im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Sťažovatelia zdôraznili, že samotné posúdenie platnosti zmluvy o nájme uzatvorenej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a sťažovateľom, ktorá je podľa právneho názoru krajského súdu (ako aj okresného súdu) absolútne neplatná, je vecne nesprávne, a podľa ich názoru je uvedená zmluva naopak platná. Sťažovatelia tiež namietali nedostatok aktívnej legitímácie navrhovateľa, pretože vlastníkom predmetných nehnuteľností je mesto Piešťany a len ono sa môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré je predmetom súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľov uvedená v odvolaní voči rozsudku okresného súdu je obdobná argumentácii uvedenej v sťažnosti.

18. Jedna zo zásadných námietok sťažovateľov vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu spočíva v tvrdení, že existovala vada v konaní podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, ktorá zakladala prípustnosť dovolania. Keďže dovolací súd dospel k záveru o neexistencii označenej vady a dovolanie sťažovateľov odmietol ako procesne neprípustné, tak sťažovateľom v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu zostala zachovaná lehota na podanie sťažnosti proti poslednému meritórnemu rozhodnutiu vo veci, teda rozsudku krajského súdu, ktorý preto ústavný súd preskúmal z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti.

19. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd potvrdil v celom rozsahu rozsudok okresného súdu ako vecne správny. Podľa názoru krajského súdu otázka posúdenia platnosti nájomnej zmluvy okresným súdom bola vyriešená v súlade so zákonom o majetku obcí, ako aj zásadami hospodárenia s majetkom obce – mesta Piešťany, keď predmetná zmluva bola posúdená ako absolútne neplatná z dôvodu absentujúceho súhlasu Mestského zastupiteľstva mesta Piešťany, ktorý sa v rozhodnom období vyžadoval, ak boli predmetom nájmu bytové jednotky s plochou väčšou ako 50 m². V danej veci išlo o dve bytové jednotky o spoločnej výmere 211,73 m², z ktorých každá presahovala podlahovú plochu 50 m². Krajský súd tiež poukázal na posúdenie platnosti predmetnej nájomnej zmluvy súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 87/2005, v ktorom bola vyriešená totožne, i keď dosiaľ neprávoplatne.

20. Vo vzťahu k námietke nedostatočného a neúplného vykonania dôkazov krajský súd uviedol, že dôkazy vykonané okresným súdom zabezpečili dostatočný podklad pre spravodlivé rozhodnutie súdu, nebolo potrebné ich dopĺňať vykonaním dôkazov navrhovaných sťažovateľmi. Krajský súd ďalej zdôraznil, že sťažovatelia v predchádzajúcom súdnom konaní nárok navrhovateľa vyplývajúci z totožnej nájomnej zmluvy za iné obdobie, v ktorom bytovú nehnuteľnosť užívali, už uznali.

21. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku sťažovateľov, že požadované plnenie je v rozpore s dobrými mravmi a že v prípade určenia neplatnosti nájomnej zmluvy sú obe strany povinné vydať, čo podľa zmluvy dostali. Krajský súd poukázal na snahu navrhovateľa formou dohody o urovnaní odpredať bytovú nehnuteľnosť sťažovateľom, ako aj skutočnosť, že vzájomný návrh sťažovateľov o zaplatenie 71 152,22 € z titulu zhodnotenia tejto nehnuteľnosti bol okresným súdom vylúčený na samostatné konanie, v ktorom bude riešená otázka preukázania výšky nákladov vynaložených sťažovateľmi na zhodnotenie nehnuteľnosti.

22. K námietke o nedostatku aktívnej legitimácie navrhovateľa ako správcu, nie vlastníka nehnuteľnosti, krajský súd poukázal na rozhodnutie okresného súdu, ktorý zohľadňujúc zákon o majetku obcí, zriaďovaciu listinu navrhovateľa, ako aj dokumenty

o odovzdaní tohto majetku do správy navrhovateľa dospel k záveru o danosti aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa v konaní.

23. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov o odňatí možnosti konať pred súdom, táto bola predmetom posúdenia najvyšším súdom v dovolacom konaní, ktorý uvedený dovolací dôvod v postupe krajského súdu nezistil a s ktorého záverom sa ústavný súd stotožňuje. Sťažovatelia v petite sťažnosti nežiadali o preskúmanie uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania ako procesne neprípustného, a preto ústavný súd, ktorý je v zmysle § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom sťažovateľov, k jeho preskúmaniu nepristúpil.

24. Podľa názoru ústavného súdu zohľadňujúc uvedené skutočnosti boli v konaní vykonané dôkazy riadne vyhodnotené z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti a vierohodnosti a v takto vykonanom vyhodnotení nemožno zistiť logický rozpor, prípadne zjavné priklonenie sa v prospech iba jednej zo strán konania. Pokiaľ všeobecný súd postupoval v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ústavnému súdu neprislúcha, aby opätovne „prehodnocoval“ hodnotenie dôkazov všeobecným súdom. Úlohou ústavného súdu zásadne nie je posudzovať celkovú zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola sťažnosť podaná, ale jeho úlohou pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je zistiť, či napadnutým rozhodnutím mohlo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd sťažovateľa. V tomto zmysle sa ústavný súd nezaoberá právnou argumentáciou všeobecných súdov, ale iba ústavnoprávnymi aspektmi konkrétnej veci (IV. ÚS 370/04).

25. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie, porušenia ktorých sa sťažovatelia dovolávajú, neznamená, že je jednotlivcovi zaručované priamo a bezprostredne právo na také rozhodnutie, ktoré zodpovedá jeho názoru, ale mu je garantované právo na spravodlivé občianske súdne konanie, v ktorom sa uplatňujú zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonom a ústavnými princípmi. Sťažovatelia mali v konaní nepochybne možnosť uplatniť pred súdmi oboch stupňov všetky procesné prostriedky na obhájenie svojich práv. Skutočnosť, že krajský súd (aj okresný súd) založili

svoje rozhodnutie na právnom názore, s ktorým sa sťažovatelia nestotožňujú, neznamená, že je ich sťažnosť dôvodná (obdobne napr. m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle judikatúry ústavného súdu by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný, čo nie je prípad sťažovateľov.

26. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o majetku obcí podstatne na posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavne akceptovateľné. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia prvostupňového súdu za legitímny s ústavným kritériám zodpovedajúcou mierou interpretácie na vec aplikovaných zákonných ustanovení a vylučujúci možnosť porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

28. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením v sťažnosti označených práv, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2016